

KÉT HÉT EGY NOVELLA

5-8. osztály

6., utolsó forduló

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

Alexandra Fischer-Hunold: Sódervári Sherlock báró

1. kötet: Kincsvadász kísértet (részlet)

Budapest: Scolar Kiadó, 2010

Karsten Teich illusztrációival

*Elérkezett az UTOLSÓ feladatlap is. Egy kis krimi: egy „igazi” kísérettel! Ezt a feladatlapot leadhatjátok, és az esetleg hiányzó előzőeket is pótolhatjátok **2016. február végéig.***

Utána mi következünk: javítunk és számolunk... Az eredményhirdetés valószínűleg áprilisban lesz. De mindenkit értesítünk az iskolában, aki megoldott legalább 4 feladatlapot.

A www.bekesikonyvtar.hu honlapon megnézhetitek, kinek melyik feladatlapja hiányzik (ha pótolni akarjátok).

Kívánunk jó második félévet a suliban, és persze sok jó olvasmányt!

Szeretettel várunk benneteket új könyvekkel a gyermekkönyvtárban!

1) Hogyan nézett ki a zeneszoba?

.....
.....
.....

2) Mit rejtett a zeneszoba egyik fala?

.....

3) Honnan jött elő a kísértet?

.....

4) Hogy hívták a kísértetet?

.....

5) Mi volt a titkos nyitóeszköz a rejtekajtóhoz?

.....

6) Hogyan nézett ki a báró kéglije?

.....
.....
.....
.....

7) Ki köpte be Maxot és Laurát a papájuknál?

.....

8) Ki volt Lili?

.....

9) Hogyan tudnak kijutni a gyerekek a báró szobájából?

.....
.....

10) Mi volt a jel, ha „tisztá a terep”, és a gyerekek is kijöhetnek?

.....
.....

A rejtekszoba

Két óra múlt pár perccel, mikor Maxi és Laura a zeneszobába érkezett. A mennyezeti festményen – egy igazi freskón! – angyalok muzsikáltak. Halvány rózsaszín tapéta fedte a falakat, itt-ott kőangyalok álldogáltak falfülkékben, velük trombita, hárfa, hegedű.

– A rejtekajtó! – mutatta Laura az egyik falat.

Maxi áhítatosan simította végig tenyerével a tapéta hajszálnyi hasítékát. – Jó vagy, Laura – mondta. – Én évszázadokig hiába kerestem volna ezt az ajtót. – S kopogott máris.

Semmi válasz.

– Várj, majd én – közölte Laura, és dörömbölni kezdett.

– Sódervári báró, mi vagyunk azok! Maxi és Laura. Megjöttünk.

Csend.

Am akkor Laura felsikoltott. – Ííííí!

Pontosan az orra előtt feltűnt... igen, előtűnt a falból Sherlock sápatag arca. Laura halálos ijedelemben szökkent egyet hátra, még mindig sipítózva, Maxi pedig befogta a fülét. A szemét nem hunyta le, mert megbabonázva nézte a kísértetet.

– Mit vagytok ilyen zajjal? – kérdezte a szellembáró. – Azt akarjátok, hogy idecsődüljön az a hízott liba Holundérné, vagy ki?

Erre csönd támadt, mert a gyerekek döbbenet hallhatták, milyen modernül is tud beszélni a kísértet.

– Báró! – kiáltották egyszerre mindketten.

– Megijesztettek titeket? – kérdezte Sódervári Sherlock.

– Igen, de... még hihetlenebb, hogy ilyen szavakat használ! – jelentette ki Maxi.

– Ezerrel – tódította tréfálkozva a báró. – Mit gondoltok, azért, mert az emberek engem nem látnak, én nem hallom a beszédüket? – Avval megrázta parókafürtjeit.

Hirtelen zaj hallatszott, egyre közeledő léptek dobogása.

– Maxi, Laura!

Holundér asszony volt az. Jött lefelé a lépcsőn.

– Ha itt talál minket, lesz nemulass – mondta riadalmában kicsit régiesen Laura. – Báró, rejtsen el minket! A titkos szobájába, gyorsan, gyorsan!

A léptek fenyegetően közeledtek. Sódervári Sherlock nagy nyugalommal vakargatta fejét a paróka alatt.

– Kicsit elkéstetek, gyerekeim – állapította meg szemrehányóan. – Máris itt a baj.

– Nem tehetünk róla, kegyelmes uram – sopánkodott Maxi. – Épp Holundérné nem hagyott bennünket hamarabb jönni. Meg kellett várnunk a szerencsés pillanatot, mikor a házi feladataink mellől meglóghatunk – fejezte be a magyarázatot. – De most...

A kísértetre nem hatott a magyarázat.

– Báró, jó nagyurunk – vette át a szót Laura –, nem folytathatnánk a bocsánatkérést netán az ön szobájában?

– Én ráérek, és nekem itt is jó – felelte közönyösen a kísértet. Majd unottan kezdte piszkálni a körmét.

Van ott valami tényleg? – ezen tűnődött Maxi. Jól látta, hogy elrepült egy csipetnyi... körömpiszok? Jó ég!

Folytatta inkább az esdeklést: – Mi itt Laurával vigasztalhatatlanok vagyunk a késésünk miatt, kegyelmes nagyurunk! Sohasem fordul elő többé. Egy Sódervári bárót magunkféle ember nem várathat – hadarta hízelegve Maxi.

– Te – bökte oldalba Laura, és suttogva folytatta – ugyanolyan süket dumát löksz, mint ő.

Ám Sherlocknak láthatóan nagyon tetszett a kis szónoklat. Jóakarátulag húzta fel az orrát. – Én nem vagyok olyan kényes kísértet! Hiába „löknek süket dumákat” rólam. – A báró gúnyos szavai hallatán Laura riadtan rezzent össze. – Hallok én, látok én sok mindent a mai életből, tudok alkalmazkodni, ha kell. De rend a lelke mindennek, és ami becsület kérdése...

– Az becsület kérdése – folytatta minden bátorságát összeszedve a báró helyett Maxi.

Laura finoman köhögött, hogy térnének végre a tárgyra.

– Nahát, akkor... – kiáltotta fojtott hangon Sherlock – ...hogyan is működött az a titkos szerkezet egykor? Megvan, megvan.

A könyöke mellett ékeskedő angyalfigurára pillantott. Pödört egyet a bajszán, így mondta: – Ha jól emlékszem, a bal keze volt. Hm? Vagy a jobb? A jobb lába netán?

– Sódervári báró, kérjük, erőltesse meg kicsit az emlékezetét! Mindjárt nyakunkon a Holundér!

Maxi és Laura már remegett a félelemtől.

– Kutyára dér, Holundér! – káromkodott a báró. – Nem tudom. Elfelejtettem.

Kísérteties volt a helyzet.

– Elfelejtette? – sápítozott Laura.

– Jó, nekem nem kell rejtekajtó, én átmegyek a falon – magyarázkodott a báró. – Mást értetek most nem tehetek.

Avval átment a falon, és eltűnt, míg a gyerekek ott maradtak.

– Most mi lesz? – kiáltották elfúló lélegzettel.

Közben már hallhatták Holundér asszony hangját.

– Kaptok mindjárt! Hol vagytok? – kiáltozta.

Max és Laura izgatottan kísérletezni kezdett. – Talán a feje a „nyomógomb”.

De a fej nem volt az. A bokája talán? Az sem.

Végre Laurának támadt egy ötlete. – A hegedűjénél lesz valami – jelentette ki.

Nekiláttak. Eleinte hiábavalóan. Aztán...

– A vonó! – mondta kétségbeesetten Maxi. – A hegedű vonója lehet, hogy elmozdítható! Próbáld meg, Laura, más remény nincs.

Laura megpróbálta. S láss csodát, a hegedűvonó megmozdult. Szép lassan „vonult” a húrokon. Akkor pedig...

Klakk, klokk... tárult a tapétával fedett rejtekajtó. A vonó volt hát a titkos nyitóeszköz! Laura már ugrott is be a falon túli térbe. Maxi követte.

– Huh... ez élesbe ment! – nyögte Maxi.

– Egy hegedűvonó húrján múlt – nevetett halkán Laura.

Mind hangosabban hallhatták odakintről Holundér asszony felháborodott szitkait.

– Lefogodom, hogy egy hétig csak csülköt ehetünk krumplipürével és savanyú káposztával – vihogott Maxi.

– Szívből köszöntelek titeket szerény bűvőhelyemen – susogta Sherlock báró.

Titkos tanyája csupa por volt mindenütt, pókhálók tucatjai lengedeztek, valahányszor Sherlock moccant egyet. Évszázadok óta nem takarított itt senki!

– Ha ezt Holundér asszony látná! – nevetett Laura.

– Holundér, bajban a mundér – viccelt a báró.

Többkaros gyertyatartó fénye világította meg a széles, aranyozott ágyat. A huzatok mindenütt lukasak voltak, foszladoztak. A szépen faragott lábakról pergett le az aranyfüst. A fal mellett álló hasas szekrény üvegajtaja mögött elsárgult papírok tömege látszott, de a szomszédos polc is csak úgy roskadozott az eléggé használhatatlannak látszó könyvektől.

Laura elismerően füttyentett. – Szuper a kéglije, báró úr.

– A micsodám? – hangzott a hökkent válasz.

– A bodegája, a kunyhója, na – magyarázta Maxi.

– Aha. A kéglim... ez tetszik. És köszönöm a bókot.

Laura utat tört magának a pókhálófüggönyökön át, s ott állt egy borvörös bársonyú díványnál. – A pókoktól szerencsére nem félek – kiáltotta vidáman, és lehuppant az ülőalkalmatosságra. Nem egyszerűen por szállt fel belőle, hanem mintha tűzhányó tört volna ki, hamut hányva sűrűn. Maxi óvatosan kikerülte a díványt, egy ülőgarnitúránál állt meg, ám letelepedni óvakodott.

– Sódervári Sherlock báró, nagyurunk – kezdte a fiú óvatosan –, lenne egy kérésünk.

A kísértet könnyedén odalebbent Laura mellé a díványra, lábát keresztbe vetette, két kezével kalimpált egy kicsit, majd így szólt: – Csak rajta, fogj bele!

– Bajba jutottunk a könyvtárbéli kandallótűz miatt. Kérem, ha megint tüzet rak, a végén oltsa el a parazsat is.

– Igen, ez a buta liba, ez a hízott, százhusz kiló rosszindulat, a Holundér asszony beköpött minket a papánál – panasolta Laura. – És ez rém ronda dolog volt.

Sódervári báró felzihált. Akkorát fűjt, hogy még a parókája is meglengett. Maga volt a felháborodás!

– Szellembecsületemre mondom! Még ha közönséges kísértet lennék, akkor is... kikérem magamnak, hogy egy hitvány cseléd miatt nekem takarítanom kelljen! Mit képzelsz a csöcseléknek ez a leánya!?

Laura megrémült, hogy ők megint a csöcselék gyermekei lesznek... másfelől meg, hogy a báró mennyire nem ért semmit a lényegből.

– Hallatlan! – kiáltotta a nagyúr, és talpra lendült. – De ezzel most nem foglalkozom... Mikor indulunk végre? – hadarta. – Késlekedések értékes idő elvesztegetését jelentette számomra. Ezer kartács és bomba!

Visszatért lelkének régi világába. A gyerekek válaszára nem is várva tapsolt, mire Lili kutyus máris odalengett. Gyengéden mellkasához szorította – ha azt a horpadtságot egyáltalán mellkasnak lehet nevezni! –, s dédelgetni kezdte.

Maxit sokkal gyakorlatiasabb kérdés foglalkoztatta:

– Hogyan jutunk ki innen? – érdeklődött. Nem akarta megvárni, míg a kísértet szépen átlibben a rejtekajtón, ők meg...

Ám most megvolt a megoldás. Sherlock megnyomott a lábával egy vasrudacskát, mely a titkos bejárat mellett állt ki a falból, és mondta: – Tessék... máris...

– Lassabban a testtel – ijedt meg Max. – Mi hús-vér emberek vagyunk... és Holundér asszony egyből meglátta minket.

– Na lássuk csak: hol van a csöcselék e gyalázatos, árulkodó leánya? – kérdezte a báró, s közben jelezte, át fog libbenni a falon, hogy megnézzék.

– Remek – ujjongtak ők ketten.

– Ha tiszta a levegő, hármat kopogok majd odakintről – ígérte a leleményes Sherlock.

– Elkényeztet minket nagyurunk – hálálkodott Maxi. – Ez nagyon rendes magától.

A szellem mintha vigyorral válaszolt volna, némán.